

Sygn. akt II K 184/17

1 Ds. 224/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Kowalik

Protokolant Katarzyna Małolepsza

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy **M. D.**

po rozpoznaniu dnia 12 września 2017 roku sprawy karnej

K. K. (1)

ur. (...) w W.

syna R. i E. z domu K.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 26 grudnia 2016 roku w Ś., woj. (...), uderzając obiema rękoma funkcjonariusza Policji A. S. w okolice klatki piersiowej, naruszył nietykalność cielesną tego funkcjonariuszy, podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych związanych ze zgłoszona przez podejrzanego interwencją w mieszkaniu przy ul. (...), Przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego II Wydział Karny w Ś. z dnia 04.07.2011 roku w sprawie II K 41/11 m.in. za czyny z art.158§1 kk i z art.157§2 kk w zw. z art. 11 §2 kk i z art.207§1 kk w zw. z art.64§1 kk i inne, na karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, która wykonywał w okresie od dnia 20.07.2013 roku do dnia 25.02.2013 roku,

tj. o czyn z art. 222§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

2. w dniu 26 czerwca 2016 roku w Ś., woj. (...), znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariuszy Policji A. S. i M. R. mówiąc parokrotnie m.in. „kur...y jeb...ne”, „szmaty”, „chu e”, podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych związanych ze zgłoszoną przez podejrzanego interwencją w mieszkaniu przy ul. (...), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego II Wydział Karny w Ś. z dnia 04.07.2011 roku w sprawie II K 41/11 m.in. za czyny z art.158§1 kk i z art.157§2 kk w zw. z art. 11 §2 kk i z art.207§1 kk w zw. z art.64§1 kk i inne, na karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, która wykonywał w okresie od dnia 20.07.2013 roku do dnia 25.02.2013 roku,

tj. o czyn z art. 226§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

I. oskarżonego **K. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku z tym, że z opisu czynu eliminuje działanie oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64§1 kk, tj. czynu z art. 222§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 222§1 kk wymierza mu **karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 35 (trzydziestu pięciu) złotych;**

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku z tym, że z opisu czynu eliminuje działanie oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64§1 kk oraz przyjmuje, iż ten czyn został popełniony w dniu 26 grudnia 2016 roku, tj. czynu z art. 226§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 226§1 kk wymierza mu **karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;**

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 i 2 kk orzeczone oskarżonemu kary grzywny łączy i wymierza mu **karę łączną grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 35 (trzydziestu pięciu) złotych;**

IV. na podstawie art. 63§1 i 5 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres zatrzymania w sprawie od dnia 26 grudnia 2016 roku do dnia 27 grudnia 2016 roku, tj. dwa dni przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym kwotę 70 zł (siedemdziesięciu złotych) tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłatę w kwocie 350 zł (trzystu pięćdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

Wobec faktu, że wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku odnosi się jedynie do rozstrzygnięcia o karze Sąd, na podstawie art. 423§1akpk, ograniczył zakres uzasadnienia do rozważań w powyższym zakresie.

Na rozprawie przed Sądem w dniu 12 września 2017 roku oskarżony K. K. (1) złożył wniosek w trybie art. 387 kpk o wydanie wyroku skazującego określonej treści. Sąd, wobec braku sprzeciwu prawidłowo zawiadomionych pokrzywdzonych i przy akceptacji obecnego na rozprawie oskarżyciela publicznego, przychylił się do wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego o treści zawnioskowanej przez oskarżonego, uznając, że okoliczności popełnienia przestępstw przez K. K. nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. Przy tym Sąd, jak również prokurator, nie uznali za niezbędną korektę wniosku złożonego przez oskarżonego w zakresie ilości stawek jak i ich wysokości. Skoro bowiem przy orzekaniu kary grzywny istotne znaczenie mają wskazania art. 33 kk oraz przy karze łącznej grzywny z art. 86§2 kk, to uznać należy, że wniosek skazanego nie stoi w sprzeczności z jego sytuacją majątkową i rodzinną oraz uzyskiwanymi dochodami. Zgłaszając przedmiotowy wniosek oskarżony doskonale wiedział czy będzie w stanie wywiązać się z obowiązku zapłaty kary grzywny w określonej wysokości.

Wymierzając oskarżonemu zawnioskowane przez niego kary jednostkowe i karę łączną grzywny Sąd miał na uwadze wskazania zawarte w art. 53 kk i wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i przemawiające na korzyść oskarżonego. Jako okoliczności obciążające uznał powszechność tego rodzaju przestępstw i wyrażający się poprzez takie działania sprawców brak szacunku dla funkcjonariuszy publicznych, szczególnie negatywny wydźwięk tego rodzaju występków, a także uprzednią karalność oskarżonego. Sąd miał także na uwadze znaczny stopień winy oskarżonego.

Natomiast na korzyść oskarżonego Sąd poczytał przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynu, wyrażony żal i skruchę, a także fakt złożenia wniosku w trybie art. 387 kpk, gdyż świadczy to wyciągnięciu przez oskarżonego wniosków z nagannego zachowania i konsekwencji z tym związanych w postaci procesu karnego i nieuniknionej odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwa.

Mając powyższe na względzie Sąd wymierzył oskarżonemu, zgodnie ze złożonym wnioskiem i przy uwzględnieniu wskazań z art. 33§1 i 3 kk, odpowiednio: za czyn I - karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 35 złotych, za czyn II – karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, a na mocy art. 85 kk i art. 86§1 i 2 kk orzeczone kary Sąd

połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 35 złotych, a więc w wysokości jednej z kar jednostkowej – na zasadzie absorpcji. Zgodnie z treścią art. 86§2 kk wymierzając karę łączną grzywny Sąd określa na nowo wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33§3 kk, przy czym wysokość stawki dziennej nie może jednak przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio. Skoro więc najwyższa ustalona jednostkowa wysokość stawki dziennej to 100 stawek, niemożliwym było orzeczenie kary łącznej grzywny w innej wysokości. Sąd uznał, przychyłając się do wniosku oskarżonego z art. 387 kpk, że wysokość stawki dziennej (zarówno przy karach jednostkowych, jak i karze łącznej) odpowiada możliwościom zarobkowym oskarżonego, który pracuje i uzyskuje dochody, a na utrzymaniu ma tylko jedną osobę.

Natomiast wysokości stawek dziennych zawnioskowanych przez oskarżonego odpowiednio na: 35 złotych i 20 złotych również spełniają wymogi z art. 33§3 kk, gdyż uwzględniają wskazania zawarte w tym przepisie. Wprawdzie akceptowalne jest stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 16 kwietnia 2015 roku, (V KK 407/14, LEX nr 1683375), że „wykładnikiem surowości kary grzywny jest ilość, a nie wysokość stawek dziennych tej kary. Określenie przez sąd wysokości stawki dziennej grzywny nie jest zatem czynnością mającą na celu realizowanie bezpośrednio funkcji penalnej, lecz zmierza do ustalenia realnej dolegliwości fiskalnej tej kary dla indywidualnego sprawcy, zgodnie z dyrektywami zawartymi w art. 33§3 k.k.” W tej konkretnej sytuacji przy zastosowaniu wobec oskarżonego całkowitej absorpcji przy wymiarze kary łącznej kwestia zgłoszenia przez niego i zaakceptowania przez Sąd różnej wysokości stawek dziennych kar jednostkowych wydaje się być drugorzędna i w niczym nie dyskredytuje woli oskarżonego poddania się karze przy uwzględnieniu jego możliwości finansowych i uzyskiwanych dochodów, a także realnej dolegliwości fiskalnej orzeczonej kary.

Sąd uznał więc, że kary jednostkowe i kara łączna, wnioskowane przez oskarżonego i zaakceptowane przez oskarżyciela publicznego, tego rodzaju i w takim wymiarze nie mogą zostać uznane za nadmiernie surowe czy nieadekwatne do zachowania oskarżonego oraz okoliczności go obciążających, a zasadnym jest przyjęcie, że spełnią swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

Na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny Sąd na podstawie art. 63§1 i 5 kk, zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie (punkt IV części dyspozytywnej wyroku).